

GS 1167

Den
Troigna Fåstmön.
Wisa

för alla swenska flickor.

ERNAN, tryckt hos E. J. Forßell, 1848.

"Ja, mitt förnuft war wißt sin los, När jag mig wärfning tog — "Hwad dum jag war, som kunde tro Att Hanna mig bedrog!

2. "I ljuft och ledt hon tillhör mig, Det wet jag nu så wäl — "Och jag, som kunnat bättre ha, Får nu gå här en träl!"

3. Så grändes Johan, der han gick På post i Stockholms stad, Förutan ro och all den fröjd, Som förr gjort dagen glad.

4. Och tretti mil från Johan skild, Hans trogna fästmo satt Och sände honom hjertats suck I mången sömnlös natt.

5. I stugan bortom skogens brunn, Med kyrkan strart bredwid, Hon jemte blinda modern nu Framlesde tungt sin tid.

6. Men lätt hon blef, hwar gång hon såg På Johans lära ring . . . Och mera flitig mo ej fans I bygden der omkring.

7. När hanen gol i närmsta gård Och dag begynte gry, Hon wid sin spinnrock trägen satt Och lät bekymren fly.

8. Att morgonstund har gull i mun, Hon alltid hört af far; Men till sin glädje Hanna fann Att natten ock det har.

9. Så hwit som snö kring armens rund Sig linnthgs-ärmen smög; Och upp och ner wid rockens fart Den lilla foten flög.

10. Med glädlig häg hon tänkte då Alltjemt på sitt beslut Att tjena hop tillräckligt mynt, Att lösa Johan ut.

11. Ja . . . "hundra banko, aldra minst, För sådan wacker karl!" Det hade riksdagsman ju hört, Då han i Stockholm war.

12. När skulle Hanna — hon, som jemt För sin och moderns skull På dagligt bröd fick tänka först — Så denna summa full?

13. Hon fällde ej sitt mod sitt hopp, Fast någon gång en tår; Och rocken gick och härsweln flög I twenne runda år.

14. Hwarannan torg-dag hon till sta'n Begaf sig med sitt garn; Och blef det såldt, kom nöjd hon hem Och glädlig som ett barn.

15. Då tog hon fram sin lilla ask Med bladgulls-lant på blått, Den hon, när Johan än war dräng, I märknads-gåfwa fått.

16. I mången qwäll hon räknat om Sin sparda skatt deri: Hwarenda skilling war bestämd Att lösa Johan fri.

17. En himmel log ur ögat blå, När som hon tankfull satt, Och glödande brann kindens ros, Som eljest lyst matt.

18. Hon då ej kände hugern mer, Som ofta henne sökt, När hon sin middag sparat in, Att få sin skatt förökt.

19. I prostens wäska hon ju fått En gång från Johan bref Hur nu för tiden ondt han flet, Alltse'n gardist han blef.

20. Men ej hon fällt sitt mod, sitt hopp,
Fast någon gång en tår; Och rock och härfe-
wel alltså gått I twenne runda år . . .

21. Det tjugufem riksdaler än I summan
återstod; Den stackars Hanna war dock wan
Wid slit och tålmod.

22. Och den, som troget ber sin bön Till
Gud i himmels-höjd, Fornimmer nog hans
milda tröst I oförmodad fröjd.

23. I middagssolens beta brand Kom Han-
na hem en gång; Men lätt och rast gick nu
den wäg, Som bort war tung och lång.

24. I kapp med grisen fram hon flög Till
stugans låga knut, Der modern darrhändt stod
i sol'n Och redde garnet ut.

25. "Ack, wet i, mor, jag räds jag dö, Så
hjertans glad jag är! "Hwad tror i wäl, att
nu jag har Till fullo allt . . . Se här!

26. "Ja, bara hör: en herrskaps-freu Gäst-
gifwarn wist mig på. Hon såg så god och
vänlig ut, Och rik hon war ändå!"

27. "Ack, Gud wälsigne sådan freu: Hwaren-
da trå hon tog, Och gaf mig straxt hwad jag
begärt . . . Men det war inte nog!"

28. Hon wille nu ha fullt besked Hwarför
jag war så blek; Och wet i, mor, jag nära
twangs Att säga't utan swel."

29. "Hwad ingen wetat mer än i, Fick allt
hon reda på; Och tänk så god — hon riktigt
gret, Och jag gret också då."

30. "Sag stämde's nog, men hon tog fram
Och gaf mig denne här . . . Det blir till fulla
summan först . . . Och detta öfwer är!"

31. Till moderns bröst låg Hanna tryckt
Med glädjetårar blick. Och lilla asten i för-
war Den nya sedeln fick.

32. Ack, nu hon skulle innan fort Sin Johan
återså! Sitt hjertas tack hon sände Gud,
Som nådigt styr det så.

33. "I morgon ger jag mig å wäg, Och
rocken får ha fred. Om fjorton dar är jag
igen — Ack, då är Johan med!"

34. Och aldrig hade dagens ljus Så wackert
sjunkit ner, Som nu det sjönk wid skogens
rand Förmildradt mer och mer.

35. Med dufwans frid på stilla gren, Gick
Hanna snart till ro. Att hon i natt ej uppe
satt, Hon knappast kunde tro.

36. När östersolens röda gull Förgyllde sjö
och mad, War Hanna redan kommen långt
På wäg till Stockholms stad.

37. Med länsmans Per, som for till qwar'n,
Hon första milen åkt. Och när hon nyss från
honom skilts, En herreman hon rått.

38. "Nå, hwart skall du, mitt wackra barn?
Wi kanste sällskap få?" Och allt — ja, hwar-
för tiga nu — Gaf Hanna reda på.

39. "Men dina pengar — war på wakt
Att ingen dig bestjäl! Det fins så mången
skälm, gunås . . . Du har wäl gömt dem wäl?"

40. "Ja, herrn må tro, jag sytt dem in I
Kjortelvecket . . . här! Men hwem kan nånsin
hitta på Att jag så riker är!"

41. Och under dagens tunga qwalm Gick
färden fram med hast, Till Hannas sällskap
föreslog En nog behöflig rast.

42. Vid nästa mil-sten, der en wäg Tog af
åt annan led, De nu i dungen mjuka gräs
Sig målligt slogo ned.

43. Ur trädens kronor windens fläkt Drog
bort med stilla sus, Och fick i bergets grottor
svar, Af wattenfallets brus.

44. I matta ringlar ormen rann På lands-
vägs-dilets kant, Och skatan tyft i fluggan
fatt, Vid klippans swedda brant.

45. Så trött och warm som Hanna war,
Hon snart i slummer föll . . . Men länge
blef det ej i band, Som drömmen henne höll.

46. Sitt klara öga slog hon opp . . . Kors,
"herrn" ju borta war . . . Och . . . himmel . . .
hennes pengar ock — Det ingenting fans qwar!

47. En sådan smärta — o, den kan, Ej
uttryck få i ord! Och sådan bös — förban-
nad han, Kring hela Swea jord!

48. Bestulen, gäckad i sin tro, Att ärlighet
fans än, Gafs ej för Hanna annat nu, An
wandra hem igen.

49. Gud ware tack och lof ändå" — Men
tung föll hennes tår — "Att Johan wiste
ingenting, Så ingen sorg han får!"

50. "I nattens stillhet kom hon hem. Och
himlens klara frid Göt åter lugn i hennes
bröst Med kraft till mera strid.

51. Och när som wanligt hanens rop Från
granngård hon förnam, Och än en gång hon
tröstat mor, Kom rocken åter fram.

52. Allt mer bestämd hon dag från dag,
Gaf fart åt sitt beslut, Att, huru långsamt
än det led, Sin Johan lösa ut.

53. I lilla askens gömma föll Emellanåt
en tår; Och rocken gick och härsweln flög,
Annu i twenne år.

54. Hon spann och spann, tilldeß hon blef
I hand och fot så trött; Och snart war rockens
snälla hjul I trägen slit förnött.

55. Men tredje året — o hwad fröjd —
Blef summan full igen, Se'n Hanna hungrat
mången dag Och offrat allt för den.

56. Till Stockholm kom hon lyckligt nu . . .
Vid tull'n först tog hon fram Sin söndags-
dul och fäste den Uppå sin fästmö-klam.

57. Kring torn och spiror widt omkring
Spred dagen all sin glans. Allt högre Han-
nas hjerta slog Och nästan utan sans.

58. Men . . . hwad betydde allt det folk,
Som här hon samlat såg? Igenom tullen,
wägen ut, Skred snart ett dyfert tåg.

59. En ung soldat det war, som rymt Och
nu till döden gick. "Om Johan tänk . . ."
och Hannas själ En ryslig tanke fick.

60. Nej, underligt wår Herre styr! Helt
fort blef Hannas qwal: Emellan waken gick
den bos, Som hennes pengar stal.

61. Från denna syn hon nu flög fram Med
lätt och lifwad håg — Och snart, wid målet
för sin färd, I Johans famn hon låg.

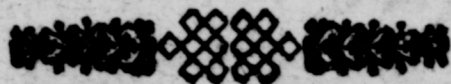
62. Ett sådant möte — o, det kan Ej ut-
tryck få i ord! Och sådan qwinna — salig
hon I himmel och på jord!

63. Då nästa år "den goda frun" Igenom
kyrk-by n for Och efter Hanna frågte då, Blef
hennes glädje stor.

64. Af Johan sjelf, den bäste man, Hon
fördes till den gård, Som han på hälsten-
bruk sig fått Och gaf en driftig wård . . .

65. Ja, lite kraflig är hon än, Men skap-
lig nog ändå!" Belåten Johan drog på
mun . . . "Så, kära fru . . stig på!"

66. I sängens bädd satt Hanna nu, Och
mest så blek som sist. Men straxt bredwid i
waggan låg En liten arg gardist.

Kostar 1 fl. Banko.